

Camelia Ciobotaru***Întâlnirea cu Tine, Doamne**

Să vezi pătrunzând prin lumină,
Lumina...
Mai albă, mai pură
decât ai văzut-o vreodată.

Să înțelegi privilegiul
de a primi clipa
și-alesul ce-ai fost
să o înțelegi clară.

Să-i simți și căldura
și neînțelesul
ce te cuprinde
făcându-te parte cu
Universul.

Frământul se stinge
în fine, tăcut,
privind cu uimire
un Nou Început...

După chipul și asemănarea...

„Mască după mască”,
până ți-am uitat, Doamne,
Chipul...
replămădește-ne cu aceeași
Dragoste
și învață-ne
să ne acoperim
doar cu
Asemănarea Ta...

Dumnezeu e acasă!

În vitrina cerului
stau așezate –
în ținută de gală –
zâmbetele
îmbiind trecătorii
la netezire de frunți.

* Este o tânără și entuziastă profesoară de religie la Colegiul Național „Al. I. Cuza” din Focșani. După cum se vede, textele publicate aici nu se îndepărtează de teme religioase mult frecventate în actul didactic (și nu numai). Ea este autoarea unui volum de poeme dedicate celor mai mici și mai exigenți cititori: „Copilăria ca o poveste”, apărut la Editura Andrew din Focșani, în anul 2007. A mai publicat poezie și proză în „Oglinda literară”.

Trecători
cu furtunile toate
platoșe peste minți
nici nu se sinchisesc
să le vadă...

Un copil,
cu privirea-nălțată
spre crugul ceresc
scutură mâna mamei
ca pe-o limbă de clopot.

„Ce-i copile?!”
se aude ecoul
dinspre fruntea ce-și poartă
corola de umbre.

„Mamă! Dumnezeu e acasă!
Privește! Tocmai mi-a zâmbit!”

Ni-s sufletele grele și n-au pace

„O femeie înseamnă mai mult decât faptul că este mamă.
Dar o mamă înseamnă mult mai mult decât își
imaginează lumea.”
Roseanne Barr

și azi îi lăcrimează mamei ochii
când ne-aplecăm la ușa casei noastre
și-i sărutăm la tâmplă ghiociei
sădiți în timp de doruri tumultoase

să-i fim mai mult aproape nu se poate
căci am ales la zbor să ne grăbim
captivi în preadorita libertate
adesea ne dorim copii să fim...

la ea-n privire licărește rouă
soarele-apare doar puțin spre seară
când ne întrebă, pentru-a câta oară:
- Când veți veni să stați o zi sau două?

lucește doar pe înserat speranța
c-ai hotărât să mai rămâi o noapte
și-nțelegând că iarăși nu se poate
îi tremură-ncontinuu-n palmă clanța

când te conduce zâmbetul îi plânge
spunând șoptit pentru a mia oară:
„- Să mergi cu Dumnezeu!” - și-apoi se frânge
plecându-se încet ca de-o povară...